

[Jefsen Christensen.]

naar Talen er om Udvidelse af Statsgarantien til at omfatte 15 Mill. Kr. udover de 30 Mill. Kr., for hvilke der gaves Statsgaranti i 1925, er, om der er Trang til disse Penge til Gennemførelse af den normale Prioritering, der endnu ikke har fundet Sted dernede. Om dette sagde jeg, da jeg første Gang havde Ordet, at jeg kendte saa meget til Kreditforholdene, at jeg vidste, at der var betydelige Omraader i Sønderjylland, hvor man ikke havde faaet sine Gældsforhold ordnet paa den Maade, som jeg mener er den eneste fornuftige at ordne Førsteprioritetsforholdene paa, nemlig gennem sunde, fornuftige Kreditforeningslaan. Derfor vil der i den nærmeste Fremtid blive Efterspørgsel efter større Midler i Sønderjyllands Kreditforening; end man normalt vil være udsat for i andre Kreditforeninger, og derfor vil der ganske naturligt blive et større Udbud af Sønderjyllands Kreditforeningsobligationer, end der vilde finde Sted under normale Forhold. Derfor er det sikkert nødvendigt for at opretholde Kurserne paa Obligationerne, at der ydes Statsgaranti endnu i hvert Fald for disse 15 Mill. Kr. Fremtiden skal jeg af gode Grunde lade være at spaa om.

Schovelin: Jeg ønsker hverken, at vi skal spille Formyndere overfor Sønderjyderne, eller at vi skal lade dem være Prügelknabe, men jeg ønsker at gøre det efter min Mening lovgivningsmæssigt rette. Og dette Lovforslags Vedtagelse vil — efter hvad den ærede Ordfører for Venstre nu netop selv sagde —, betyde, at man understøtter en Fiktion. Men det er ikke og kan aldrig være Lovgivningsmagts Opgave at understøtte en Fiktion. Det farlige ved Statsgarantien er nemlig det, som det ærede Medlem kaldte Haandsrækningen. Ja, det er — naar det gaar godt — en for Staten yderst billig og en meget god Haandsrækning. Men deri ligger netop det uhyre farlige i at yde Statsgarantien; derfor er det, at Lovgivningsmagten, saa snart der er Tale om Statsgaranti, maa være dobbelt varsom. Og jeg vil benægte, at den foreslaaede Ordning skulde være nødvendig for at hæve Kurserne. Det Middel, som mit Parti pegede paa, var det eneste naturlige. Mit Parti sagde, at naar vi her i Landet har en Institution, som har den specielle Opgave at højne Kreditforeningsobligationernes Kurser, nem-

lig Kongeriget Danmarks Hypothekbank, og naar denne Institution paa dette Tidspunkt ikke ensidigt kunde virke til Fordel for de sønderjydske Obligationer, saa havde det været det naturligste ved en lille Lovændring at lade Hypothekbanken træde i Funktion. Man har altsaa indenfor Statens Ramme den Institution, man skal bruge. Men den sætter man uden videre til Side de facto, ud af Funktion, fordi man ikke vil gaa til den lille Lovændring, der er nødvendig. I Stedet for griber man til en Fremgangsmaade, som har saa betydelige principielle Konsekvenser af forkert Beskaffenhed, som Ydelse af Statsgaranti har.

Indenrigsministeren (Kragh): Ligesom det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds foretrækker jeg den franske Billedtale, Vinbilledet, fremfor det mere formelle, Henvisningen til det alfabetiske, som vi i denne Forbindelse anvender paa Dansk. Men naar jeg nu bliver ved det Billede, som det ærede Medlem her har oprullet, det Billede, som kort udtrykt er dette, at naar Proppen er oppe, skal Vinen drikkes, vil jeg spørge det ærede Medlem: hvis den, der har drukket, er synligt læsket, men Tørsten dog aabenbart for alle endnu er til Stede, er det saa rimeligt at anvende dette, at een Flaske allerede er drukket, som Begrundelse for ikke at ville stille en ny til Disposition? Det ligner slet ikke det ærede Medlem at være saadan. Men det er vel en Beslutning, som er truffet, der driver det ærede Medlem ind i en Betragtningensmaade, som jeg ved ellers ligger ham fjernt, og som jeg ogsaa i denne Forbindelse maa beklage.

Schovelin: Billedet taler kun om een Flaske, men selv om man gerne — lad os sige for en Gæst — vil sætte en ny Flaske Vin paa Bordet, naar han er tørstig, kan man dog ikke forpligte sig — og Staten kan det allermindst af alle — til at blive ved med at stille Tørsten.

Jefsen Christensen: Allerede i Gaar fik jeg en svag Anelse om, at det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds vilde have i den Betragtning, han nu havnede i med Hensyn til Kongeriget Danmarks Hypothekbank. Jeg skal da tillade mig ogsaa paa dette Punkt at citere Realkreditkommissionens Betænkning, citere den Opfattelse, vi der